

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobců: a) A. H., nar.,

b) M. H., nar.,
oba státní příslušnosti Ázerbájdžánská republika,
zastoupeni advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,

sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2021, č. j. OAM-834/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017, a č. j. OAM-833/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobcům mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobci jsou manželé, žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně je odvozena od azylového příběhu žalobce. Žalobce je dle žaloby od roku 2010 členem politické strany Azerbaijan Xalq Cebhesi Partiyasi (dále též jako: „AXCP“). Když byl vězněn, tak byl i mučen, obává se, že by v tomto jednání mohlo být v případě návratu do domovského státu pokračováno. Poprvé se dostal do konfliktu se státní mocí v roce 2015, kdy jako člen AXCP vedl nezávadné politické diskuze s mládeží, načež byl zadržen policií, která jej na 15 dnů jej uvěznila, což zasazuje do kontextu účasti na politické demonstraci. Ve věznici byl bit a mučen, propuštění mu bylo nařízeno pravidelně se hlásit na policejní služebně. Následně bylo vůči němu vyhlášeno pátrání, přičemž po návratu do jím provozované kavárny našel pracoviště v dezolátním stavu po prohlídce policejního orgánu, v rámci které byla zajištěna jeho technika obsahující dokumenty nashromážděné a zpracované žalobcem stran porušování lidských práv v domovském státě, které chtěl využít pro vlastní politickou činnost. V důsledku násilí v době výkonu trestu musel podstoupit operaci pohlavních orgánů. Žalobce se cítí být pronásledován nejen kvůli své politické činnosti, ale i kvůli své křesťanské víře. Stran prokázání svých tvrzení doložil zápis policie, potvrzení o vyhlášení pátrání, potvrzení o odsouzení na 15 dní a stranickou průkazku.
3. Žalovaný dle žaloby dospěl k závěru, že azylová verze žalobce je nevěrohodná, proto žádostem žalobců o mezinárodní ochranu nebylo nevyhověno. Soudy však předchozí rozhodnutí žalovaného zrušily, neboť azylový příběh byl soudy shledán věrohodným a v něm obsažené obavy za důvodné. Rozsudky byl vysloven závazný právní názor, podle kterého je žalobcem prezentovaný příběh věrohodný a relevantní, přičemž ohledně dílčích rozporů bylo konstatováno, že se jedná o nepodstatné odchylky způsobené stresem a plynutím času. V rámci nového projednání věci byl žalobce opětovně vyslechnut, vyjádřil se k údajným odchylkám a konzistentně potvrdil ústřední argumenty podané žádosti. V této souvislosti odmítá závěry žalovaného, v rámci kterých rekapituluje závěry již zrušeného rozhodnutí, a to s odkazem na závazný právní názor soudu. Pokud soud v rozsudku došel k závěru, že žalobce nepochybně vykonával politickou aktivitu, tak nepokládá za významné, že s odkazem na slib mlčenlivosti odmítl konkretizovat osobu předsedy mingačevirské pobočky AXCP, byť ostatní relevantní skutečnosti popsal a zmínil. Pokud soud ve svém rozhodnutí uvedl, že je zapotřebí tolerovat dílčí časové odchylky, tak má žalobce za to, že není významné, zdali k jeho zadržení došlo o několik dnů dříve či později, a to tím spíše, že ve svém doplňujícím pohovoru přesně popsal důvody odchylky jeho výpovědi s policejní zprávou, která byla vyhotovena s ohledem na požadavky tamního trestního řádu, avšak v nesouladu se skutečným stavem věci. Závěry žalovaného jdou dle názoru žalobce zcela proti závaznému názoru soudu, kdy žalovaný tento svůj postup opírá o paušální závěry typu konstatování, že dle zkušeností německé migrační autority je běžné, že státní příslušníci domovského státu žalobce předkládají padělané listinné důkazy, a to až v 95% případů, kdy tímto paušálním závěrem mají být znevěrohodněny tvrzení žalobce, která soud uznal za věrohodná. Ačkoliv soud ve svém rozsudku uvedl, že nelze vůči žalobci namítat nelogičnost či opožděnost jeho postupu, a to s ohledem na individuální reakce každého člověka, tak žalovaný opět opakuje závěr, od kterého odvozuje nutnost zamítnutí žádosti. Žalovaný se opět blíže nezabýval následky mučení a prodělanou operací. Provedeným dokazováním, zejména pak novým projednáním věci, nebyly zjištěny žádné důkazy v neprospěch podané žádosti, žalobce nevidí důvod, proč by se měl správní orgán odchylovat od závazného názoru soudu.
4. Dopis Úřadu policie města Mingačevir nemohl být konfrontován domovským státem žalobce, a to s ohledem na mlčenlivost správního orgánu, přičemž z vyjádření Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zahraničních věci ČR nevyplývá, že by se jednalo o padělek, žalobce trvá na pravdivosti dokumentu, kterou nevyvrací pracovní zařazení E. S. Žalobce prezentoval konzistentní a azylově relevantní příběh, který se prolíná v zajištěných důkazech. Rozhodnutí neobsahuje žádné skutečnosti, na jejichž základě by byl důvod se odklonit od názoru soudu. Porušuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný je povinen vyhodnotit veškeré pořízené důkazy, a to nejprve izolovaně, a poté ve vzájemném kontextu, kdy následně musí rozlišit mezi důkazy ve prospěch a důkazy v neprospěch, neboť na tomto postupu je založeno celé dokazování ve správním řízení. Obdobně se správní orgán opět nezaobíral důkazy doloženými cestou sdíleného uložení, neboť pokud se správní orgán s důkazy seznámil, tak mu nic nebránilo v jejich zadokumentování cestou jejich stažení, namísto toho, aby je paušálně odmítl s tím, že by mohly být ze strany žalobce v budoucnu změněny.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Dne 12. 10. 2017 byli žalobci na základě Dublinského nařízení předána do přijímacího střediska cizinců.
8. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že je luteránského vyznání, od roku 2010 je členem politické strany AXCP. Je ženatý se žalobkyní, je bezdětný. Vlast opustil v listopadu 2015. V říjnu 2017 byl transferován do ČR. Žádost podal z důvodu politického přesvědčení, protirežimním aktivitám, účastech na schůzích a shromážděních, byl pronásledován, uvězněn a mučen. Kvůli obavě z pokračování opustil vlast. Poté se dozvěděl, že je na něj vyhlášeno pátrání.
9. Při pohovoru uvedl, že má vystudovanou vysokou školu. Nemá rád úplatky, proto měl problém sehnat práci ve státní správě. Nakonec se živil jako opravář elektronických zařízení a provozoval internetovou kavárnu. Matka, otec a bratr museli z politických důvodů odjet do Ruska. Bratr byl v letech 2000 – 2003 vězněn. Proto celá rodina v roce 2004 přesídlila do Ruska. Do strany vstoupil v roce 2010 poté, co mu kamarád řekl, jaký mají program. Šel na centrálu a tam jej bez prověřování potvrdili. Měl na starosti posezení s mládeží a diskuze. Větší akce se konaly v Baku. Účastnil se různých dalších akcí a demonstrací. Kvůli tomu prohledali kancelář a zabavili elektroniku. Vůči tomu se ohradil. Bylo mu sděleno, že mu to bude vysvětleno na stanici. Tam jej převezli a předali mu rozhodnutí soudce, se kterým se vůbec nesetkal. Na 15 dní byl uvězněn. To se stalo 31. 8. 2015, asi dva nebo 3 dny poté, co se účastnil větší demonstrace v Mingačeviru. Důvodem bylo, že jednoho člena strany policie při výslechu mučila a zabila. Akce se účastnilo asi 300 lidí. Policie účastníky zaznamenala na kameru, a poté je identifikovala, takto identifikovala i žalobce. Jednalo se dle policie o protisystémový mítink. Byl ve vězení, neví na jak dlouho. Byl bit a mučen, vysvlékán donaha. Po 14 dnech mu bylo řečeno, že to tentokrát stačilo. Musel se ale od té doby hlásit denně na služebně, aby bylo zřejmé, že neopustil město. Proč jej nemohl opustit, neví. Kdyby se nenahlásil, bylo by proti němu vyhlášeno pátrání a byl by znovu uvězněn. Zákaz opuštění města nedostal ale písemně. Po odjezdu z vlasti po něm bylo vyhlášeno pátrání, důvodem je protistátní činnost, porušení zákona, organizování protistátních akcí. Při zadržení byl mučen a týrán, musel poté podstoupit operaci. Již po odjezdu rodiny z vlasti musel opakovaně chodit na polici. Měl problémy i ohledně víry. Prodělal operaci pohlavních orgánů. Po operaci, která proběhla tři dny po propuštění, se vrátil do práce, tam ale bylo vše rozházené. Na policii požádal o navrácení majetku. Poslali

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jej na prokuraturu, tam mu řekli, že mu věci nevrátí, dokud neskončí vyšetřování. V té době došlo k obvinění, že v místě jeho bydliště došlo ke znásilnění. Byl obviněn, vyšetřován, byl majitel dané provozovny, tak mu bylo řečeno, že nesmí podnikat a opustit město. Dál zároveň pokračovalo šetření jeho aktivit ve straně. Neustále prověřovali, zda nevyvíjel protistátní činnost. Odnesli si počítač. Kdyby neodjel, byl by nepochybně znovu uvězněn. Na předmětném PC měl totiž své přípravy různých aktivit, vše byla protistátní činnost. Při opuštění z vlasti musel dát úplatek. O týden dříve totiž zkoušel s kamarádem, co by se stalo, kdyby chtěl vycestovat, a nepustili jej. K dotazu, z jakého důvodu má v pase razítko ohledně cesty do Gruzie ze dne 23. 11. 2015, uvedl, že to se mu ještě vycestovat podařilo. Měl problémy i ohledně víry.

10. Dne 16. 10. 2017 byl s žalobkyní proveden pohovor. Při pohovoru žalobkyně uvedla, že je její manžel členem AXCP. Hodně členů této strany bylo uvězněno, proto dostali strach. Podrobnosti o jeho členství ve straně žalobkyně nezná, ale ví, že se účastnil různých schůzí, konferencí a navštěvoval sídlo strany v Baku. Problémy začaly v roce 2000, kdy byl mladší bratr jejího manžela uvězněn kvůli jeho názorům a protestům. V roce 2004 se rodiče manžela s mladším bratrem odstěhovali do Ruska. Od té doby začaly problémy manžela. Její manžel byl pak 3krát nebo 4krát ročně předvolán policií k podání vysvětlení ohledně situace jeho bratra. Situace se vyostřila v roce 2010, kdy vstoupil do strany AXCP. V roce 2015 byl její manžel zatčen policií a 15 dní bezdůvodně vězněn z důvodu účasti na protestech proti policii. Ty souvisely s incidentem, kdy policie jednoho člena strany AXCP mučila a zabila. Až zpětně podali zdůvodnění, že byl její manžel vězněn kvůli chuligánství. V té době byla žalobkyně telefonicky obtěžována a urážena. Neví, kdo jí volal. Dne 15. září byl její manžel porušen a nastoupil do zaměstnání. Policie ho ale znovu zadržela, aby podal výpověď v souvislosti se znásilněním. V té době musel rovněž podstoupit operaci pohlavních orgánů, jelikož byl v době zadržení zraněn. V práci bylo žalobkyni řečeno, že by bylo vhodné, aby ukončila pracovní poměr. V listopadu 2017, poté co byla propuštěna, se rozhodli opustit zemi. Jejich cílovou zemí bylo Švédsko, ale bylo těžké získat švédské vízum, proto si obstarali vízum české. V roce 2006 se rozhodli přestoupit na křesťanskou víru a za to byli lidmi z okolí odsuzováni. Formálně přijali víru až ve Švédsku, v jejich zemi to nebylo možné. Kostely v jejich zemi jsou, ale ne v místě, kde žili. V případě návratu se obává, že by byl její manžel znovu uvězněn.
11. Dne 29. 10. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Proti tomu podal žalobce žalobu. Rozsudkem zdejšího soudu č. j. 4 Az 72/2018 – 42 ze dne 4. 12. 2019 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno. Na základě zrušení rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, č. j. 1 Az 71/2018 – 40, zrušil také rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne ze dne 20. 11. 2018, č. j. OAM-833/ZA-ZA11-ZA05-2017.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
14. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

15. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
16. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
17. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
18. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
19. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
20. V řízení o první žádosti dospěl žalovaný k závěru, že azylový příběh žalobce není důvěryhodný. Tento závěr žalovaný odůvodnil tím, že žalobce měl být ve vlasti zadržen dne 31. 8. 2015 na 15 dní, přičemž vlast bezprostředně po těchto problémech neopustil. Žalovaný považoval za nelogické, aby žalobce v situaci, ve které ve vlasti byl, tam žádal o české vízum. Poznamenal také, že žalobce 5 dnů před odjezdem ze země vycestoval do Gruzie, kam si jel koupit letenku do Evropy. Ačkoli měl mít v té době zákaz vycestovat z města, do vlasti se hned vrátil a pobýval tam až do opuštění země. Současně měl žalobce podniknout na popud přátel ještě jeden pokus o vstup do Gruzie, aby před odjezdem z vlasti do Evropy finálně ověřil proveditelnost vycestování. Do Gruzie při druhé cestě vpuštěn být neměl, přičemž tuto zkušenost měl následně využít pro třetí cestu, kdy pak vycestoval díky úplatku. Žalovaný shrnul, že sdělené okolnosti ohledně vycestování jsou nekonzistentní s tvzenými problémy, které mě ve vlasti mít.

21. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, zdejší soud rozsudkem č. j. 4 Az 72/2018 – 42 ze dne 4. 12. 2019 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť žalovaný nevyvrátil pravdivost žalobcova příběhu.
22. Žalovaný následně provedl s žalobcem doplňující pohovor a opatřil si další informace vztahující se k věci. Žalovaný opatřil kromě zpráv pojednávajících obecně o stavu v zemi dále Informaci OAMP Ázerbájdžán – protesty v Mingačeviru v srpnu 2015 ze dne 22. 5. 2020, Informaci MZV ČR č. j. 113222-6/2020-LPTP ze dne 17. 7. 2020 Buňka strany Ázerbájdžánská lidová fronta ve městě Mingačevir a Informaci MZV ČR č. j. 135529-6/2020 ze dne 22. 2. 2021 Ověření dokumentů předložených žadatelem o mezinárodní ochranu.
23. Ze zprávy pojednávající o protestech v zemi v roce 2015 vyplývá, že dne 20. 8. 2015 B. G., kterého policie zadržela pro podezření z držení drog a za šíření toxikomanie, zemřel údajně skokem z okna policejní stanice. Verzi, že se jednalo o sebevraždu, rodina nepřijala. Následně došlo k menším protestům, mimo jiné před policejní stanicí. Podle jednoho z místních zdrojů zemřel G. již 20 minut poté, co byl převezen na policejní stanici. Jeho rodina bezprostředně po jeho smrti obvinila místní policii. Posmrtné fotografie měly dokazovat mučení. Již v den smrti 20. 8. i den následující protestovali příbuzní před stanicí s požadavkem na vyšetření vraždy. Rozsáhlejší protest začal po pohřbu 22. 8. 2015, kdy několik stovek lidí vyrazilo do ulic. Následně mělo dojít k potyčkám s policií, která k rozeznání davu použila dýmovnice nebo slzný plyn. Uzavřela následně ulice v centru města, kam se přesunulo 100 – 500 osob. Videozáznamy prokazují, že protesty byl zcela mírumilovné do doby, než přivolání policisté začali rozhánět dav za použití násilí. Zadrženo bylo 20 – 30 osob. Některé osoby byly propuštěny. Zatýkání pokračovalo i v dalších dnech.
24. Žalovaný následně provedl doplňující pohovor. Žalobce sdělil, že rodiče se v roce 2019 navrátili do Ázerbájdžánu. Jeho otec byl předvolán na policii, kde se jej ptali na žalobce a byl tam držen. Musel podepsat prohlášení, že nemá s aktivitami žalobce nic společného. Poté se rodiče vrátili do Ruska. Jeho potíže pramení z členství v AXCP a účasti na protestu v Mingačeviru. Demonstrace, o které dříve mluvil, se konala v srpnu 2015. Přesné datum si nevzpomíná, bylo to ve městě Mingačevir. Tato demonstrace se konala kvůli úmrtí jednoho z policí zadržených osob. Jiných demonstrací se neúčastnil, jen ještě konference v Baku. Nepamatuje si, kolik lidí se účastnilo zmíněné demonstrace, bylo jich ale hodně. Kvůli smrti aktivisty proběhla jedna demonstrace. Druhý den za ním přišla policie do jeho práce a odvedla jej. Na policii jej neustále bili, byl tam 15 dní. Chtěli po něm, aby se zřekl strany. Na demonstraci se pořizoval videozáznam, kde se jí účastnil, byl poté odveden. Stalo se to více lidem, které zná. Jejich jména ale uvádět nechce. Kromě facebooku se o těchto věcech nikde nepsalo. Může sdělit jednu osobu ve Švédsku. Policie dbala na to, aby se nescházeli, byli tam též donašeči, kteří jej sledovali, kam chodí. Následně byl upozorněn, že nyní uvedl, že byl policií odveden druhý den po demonstraci, ale dříve uváděl, že to bylo dva nebo tři dny po ní. K tomu sdělil, že si to přesně již nepamatuje. Dále žalovaný uvedl, že dle dostupných informací se příslušná demonstrace měla konat 22. 8. 2015, z dřívějších vyjádření žalobce plyne, že byl zadržen 31. 8. 2015. Dříve uváděl, že byl zadržen druhý den nebo po dvou až třech dnech. K tomu žalobce uvedl, že si mohla policie na dokument o zadržení napsat libovolné datum. Vzhledem k povaze zadržení ani přesně neví, jestli byl držen opravdu 15 dní. Dle dostupných informací podle žalovaného se konaly celkem 3 demonstrace. K tomu žalobce sdělil, že šlo o jednu demonstraci, zbylé dvě

akce byly spíše shromáždění lidí. Datum zadržení 31. 8. 2015 je správné, příslušná demonstrace se konala 27. 8. 2015, nikoli 22. 8. 2015. Demonstrace nezačala pohřbem aktivisty. Rozsudek o 15denním trestu již doložil. Ve vlasti po něm stále pátrají, ví to od známých. Po návratu ze zadržení chtěl pokračovat v práci, ale v jeho kavárně chyběl PC a další věci. Manželku propustili ze zaměstnání. Musel se hlásit na policii. Povinnost hlásit se vznikla kvůli 15dennímu trestu. Po propuštění podstoupil operaci varlat. Vlast opustil mimo oficiální přechod za úplatek nelegálně. Dále žalobce sděloval informace ohledně strany. V jejich stranické buňce bylo 20 – 30 lidí. Bylo tam také mnoho neoficiálních členů a ve městě byli ještě další členové. V Mingačeviru byly 3 – 4 buňky. Centrálu neměli. Měli předsedu pobočky strany, jeho jméno odmítl uvést. Je lídrem strany, byl zatčen a má problémy. Dostal trest deset dní. K tomu žalovaný podotkl, že dle jeho informací si daný muž odseděl 18 měsíců. Žalobce odpověděl, že to tedy musel být náměstek G. Taktéž jeho straničtí kolegové mají problémy. V hromadných schůzích bylo policií bráněno.

25. Žalovaný novém rozhodnutí o nepřiznání mezinárodní ochrany žalobcům postavil nevěrohodnost žalobce na třech bodech. Prvním z nich je rozpor v datu konání demonstrace, který dle žalovaného neodpovídá žalobcově tvrzením. Druhým jsou dle žalovaného nedostatečné informace, které žalobce poskytl ohledně svých politických aktivit, respektive členské základny v místě působení. Konečně třetím bodem pak je nedůvěryhodnost dokumentů, které žalobce žalovanému předložil.
26. Jelikož žalovaný po vydání zrušujících rozsudků provedl další úkony za účelem zjištění skutkového stavu (doplňující výsledek žalobce, ověření pravosti listin předložených žalobcem), byl oprávněn rozhodnout o žádosti žalobců znovu na základě nových úvah, aniž by tak učinil v rozporu s již vydanými rozsudky zdejšího soudu č. j. 4 Az 72/2018 – 42 a č. j. 4 Az 72/2018 – 42, neboť z nich plynoucí závazné právé závěry byly pro žalobce závazné pouze v rozsahu dříve provedeného dokazování, resp. hodnocení takových důkazů. Nově provedené důkazy a z nich plynoucí nový skutková zjištění opravňují správní orgán přijmout nový závěr, aniž by byl vázán dříve vydaným rozhodnutím soudu ve smyslu konečného výsledku správního řízení. Viz. odůvodnění rozsudku č. j. 4 Az 72/2018 – 42 : *Žalovaný bude respektovat právní názor soudu, že za současného stavu dokazování není žalobcův azylový příběh jako celek nevěrohodný, a je tudíž namístě jeho věcné posouzení. V případě provedení dalšího pohovoru bude žalovaný ohledně rozporů ve výpovědích významně přihlížet k době, která již od daných událostí uplynula. K závěru o nekonzistentnosti azylového příběhu může žalovaný dojít pouze tehdy, budou-li rozpory zcela zásadní.*
27. Soud považuje za rozhodné pro prokázání nedůvěryhodnosti žalobce popření pravosti potvrzení policie.
28. Žalobce předložil potvrzení Ministerstva vnitra Ázerbájdžánské republiky ze dne 29. 11. 2016 o tom, že byl odsouzen k odnětí svobody od 31. 8. 2015 podle čl. 221. 1. trestního zákona za chuligánství na dobu 15 dnů, 15. 9. 2015 byl propuštěn. Dále předložil potvrzení policie ze dne 30. 11. 2016, dle kterého bylo posouzeno odvolání žalobce v souvislosti s jeho obviněním podle čl. 221.2.2., 278 a 278.1. trestního zákona, po žalobci je vyhlášeno pátrání z důvodu jeho zatčení. Dále dodal stranickou průkazku, potvrzení o prodělané operaci varlat a předložil soubory na sdíleném uložišti.
29. Žalovaný provedl šetření za účelem ověření listin předložených žalobcem. Ministerstvo zahraničních věcí ČR dne 10. 2. 2021 sdělilo, že autenticitu potvrzení Ministerstva vnitra Ázerbájdžánské republiky nelze vyloučit. Sídlo ministerstva je sice uvedeno dle staršího

názvu ulice, ale není vyloučeno, že používané tiskopisy mohou obsahovat původní sídlo i po přejmenování ulice. Zároveň v roce vydání potvrzení působila ve funkci náčelníka odboru informací v potvrzení uvedená osoba. K potvrzení policie však bylo sděleno, že údaje na potvrzení neodpovídají skutečným poměrům – adresa sídla ředitelství policie v Mingačeviru neodpovídá skutečnosti v současné době ani v roce 2016, v mingačevirské policii se nepoužívala v potvrzení uváděná hodnost, oslovená instituce nepotvrdila ani působení v potvrzení uváděné osoby v řídicí funkci. Žalobce k prokázání pravosti potvrzení policie nepředložil žádný důkaz nebo neuvedl tvrzení, které by mohlo zpochybnit závěr žalovaného o padělků. Pouze namítl, že dopis potvrzení policie nemohlo být konfrontováno domovským státem žalobce s ohledem na mlčenlivost správního orgánu, přičemž z vyjádření MZV nevyplývá, že by se jednalo o padělek. Žalobce trvá na pravdivosti potvrzení policie. K tomu soud uvádí, že žalovaný neověřoval pravost předložených listin jako takových, protože vzhledem k povaze řízení nemohl příslušným úřadům zemi původu žalobců podklady předložit, ale ověřil údaje tam uvedené. Pokud prokázal, že údaje uvedené v potvrzení policie jsou nepravdivé (sídlo ředitelství policie, označení hodnosti-funkce, jméno zaměstnance), prokázal, že jde o padělek. Soud má za to, že šetřením zastupitelského úřadu bylo prokázáno, že potvrzení policie je padělek, přičemž žalobce nepředložil důkaz prokazující opak nebo netvrdil skutečnosti, které by mohly zpochybnit závěr žalovaného. Jakkoli žalobce tvrdí, že v zemi původu jeho rodina nežije, má soud za to, že bylo v jeho možnostech prokázat, že sídlo policejního ředitelství uvedené v potvrzení odpovídá skutečnosti. Nad rámec odůvodnění rozsudku soud uvádí, že žalovaný by měl v případě ověřování pravosti úředních listin být více aktivní – z předložených úředních listin je patrné, že podpisy na obou listinách jsou totožné, přestože mělo být potvrzení vydáno odlišnými osobami, je shoda v atypickém zakončení číslice 6, taktéž je shoda v umístění 11 v označení měsíce vydání potvrzení.

30. Soud považuje účinné zpochybnění potvrzení policie za rozhodné pro závěr o nevěrohodnosti žalobce, neboť se mělo jednat o jednu z listin prokazující podstatu azylového příběhu žalobce. Ve správním řízení sice nedošlo k účinnému zpochybnění další listiny – potvrzení ministerstva o odsouzení žalobce, ale pokud bylo prokázáno, že první úřední listina policie je padělek, je nutné mít zásadní pochybnost také o pravosti potvrzení ministerstva, a tím i azylového příběhu žalobce jako celku. Pokud by byl žalobce skutečně odsouzen a byl proti němu následně vydán zatykač, neměl by důvod předkládat padělanou listinu policie. Jelikož žalovaný neměl možnost listiny předložit příslušným úřadům v zemi původu, nelze po něm požadovat ověření pravosti úředních místních listin předložených žadateli o mezinárodní ochranu, postačí relevantní vyloučení údajů tam uvedených. Předloží-li žadatel o mezinárodní ochranu padělané listiny prokazující jeho azylový příběh, je nutné mít za to, že jeho azylový příběh je nevěrohodný. V posuzované věci se nejedná o dílčí nesrovnalost, ale o nesrovnalost v základu azylového příběhu, neboť padělaná listina naopak prokazuje, že jím tvrzené pronásledování policií není pravdivé.
31. Závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce o pronásledování je také, byť jen v doplňující intenzitě, prokázán rozporem tvrzení žalobce o průběhu nepokojů v Mingačeviru se skutečným průběhem událostí. Žalobce při prvním pohovoru uvedl, že byl zadržen dne 31. 8. 2015, dva až tři dny po demonstraci, které se účastnil. Zadržení mělo proběhnout tím způsobem, že policie pro něj přijela do jeho internetové kavárny a následně jej zadržovala přibližně 15 dní. Při doplňujícím pohovoru žalobce znovu potvrdil den zadržení 31. 8. 2015 i délku trvání zadržení asi 15 dní. Doplnil, že byl zadržen den po demonstraci. Zároveň následně sdělil, že demonstrace, na základě které byl následně zadržen, se konala

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dne 27. 8. 2015. Z toho vychází, že k jeho zadržení došlo tři dny po demonstraci. Žalovaný k tomu uvedl, že dle zprávy se demonstrace konala dne 22. 8. 2015 a upozornil na tento fakt žalobce, který ale i nadále trval na datu konání 27. 8. Žalovaný rovněž podotkl, že žalobce trval na tomto datu jako správném až poté, co byl upozorněn na to, že se měla akce konat dne 22. 8. 2015. Na tomto místě soud uvádí, že Informace OAMP Ázerbájdžán – protesty v Mingačeviru v srpnu 2015 ze dne 22. 5. 2020 zmiňuje, že protesty začaly již v den smrti vyslýchaného dne 20. 8., dne 22. 8. se pak konal větší protest, na kterém došlo k zadržení asi 20 – 30 osob.

32. Vzhledem k odstupu času by bylo možné připustit irelevanci v odchylce několika dnů, avšak žalobce na tvrzené časové ose událostí trval, a to již proto, aby byla zachována souvislost s datem jeho zadržení a omezení osobní svobody. Žalobcem tvrzené odlišné údaje o událostech v Mingačeviru nelze považovat za přípustnou odchylku danou uplynutím doby, nýbrž za tvrzení v rozporu se skutečnými událostmi, tudíž i za další důvod pro závěr o nevěrohodnosti žalobce.
33. Ve světle padělání potvrzení policie je nutné hodnotit i odmítnutí žalobce uvést jméno vedoucího pobočky strany.
34. Žalovaný si opatřil informace o politické straně Ázerbájdžánská lidová fronta ve městě Mingačevir. Dle sdělení MZV ČR č. j. 113222-6/2020-LPTP v roce 2015 existovala v Mingačeviru místní pobočka strany AXCP, až do zatčení vedoucího místní organizace disponovala i vlastní kanceláří, kterou se ale ZÚ Baku nepodařilo dohledat. Přibližný počet formálních členů místní organizace byl 2 – 3 tisíce, počet aktivistů formálně 200 – 300, skutečně aktivních členů 50 – 100. Členské poplatky členové neplatili, jednalo se fakticky o nemajetné lidi. V čele stála ve sdělení konkrétně uvedená osoba, která byla uvězněna pro nedovolené držení zbraně. Strana disponovala standardní strukturou zahrnující městské shromáždění a kontrolně-revizní komisi. Jedinými placenými členy byli předsedové organizace, medžlisu a KRK. Vzhledem k riziku represí se akce strany omezovaly na setkání v čajchanách. Stejně jako v celé zemi jsou členové strany terčem represe.
35. Žalobce v žalobě dovedl, že vzhledem k tomu, že soud v předchozím rozsudku shledal, že žalobce nepochybně vyvíjel politické aktivity, nepovažoval za podstatné dílčí skutečnosti týkající se pobočky v Mingačeviru. Soud však s tímto závěrem nesouhlasí, neboť bylo na místě, aby žalovaný konfrontoval informace získané od žalobce s vlastními zjištěními a v případě nalezení rozporů vyvodil příslušné závěry tak, aby byl zjištěn skutkový stav.
36. Ohledně dotazů k politické straně žalobce k dotazům žalovaného uvedl, že v buňce v Mingačeviru bylo oficiálně 25 – 30 lidí. Bylo tam také mnoho neoficiálních členů. V celém městě bylo členů ještě více. Členské buňky byly ve městě 3 nebo 4, bylo v nich oficiálně 25 až 30 lidí, ale bylo rovněž mnoho neoficiálních členů. Centrálu zřídit nešlo. Strana měla předsedu, jeho jméno ale odmítl sdělit. Uvedl, že jméno sdělit nechce, neboť dotyčnému slíbil, že jej nebude nikde uvádět. Je lídrem strany, nedávno byl zatčen. K upozornění žalovaného, že dle jeho informací si dotyčný odseděl 18 měsíců, byl žalobce překvapen a sdělil, že toto se nejspíše týká náměstka G., jehož příjmení si nepamatuje. Straničtí kolegové dostávají tresty 10, 15 nebo 30 dní odnětí svobody. Měli předsedu a náměstky, k hromadným schůzím nedocházelo, bylo jim v tom bráněno. Odmítnutí uvést další členy strany, která je v zemi původu pronásledována, samo o sobě nemusí vést k závěru o tom, že cizinec ve skutečnosti takové členy nezná. Argumentace žalobce, že jej nesdělí, neboť to slíbil, se soudu nejvíce jeví jako pravdivá. Žalobce sice mohl mít iracionální

nedůvěru v důvěrnost českého azylového řízení, ale pokud byla předmětná osoba politické strany již státem sankcionována, lze mít za to, že represivním orgánům byla identita vedoucího pobočky strany známa, tudíž nebylo objektivního důvodu v azylovém řízení zatajit jméno vedoucího pobočky strany. Lze se tak přiklonit k závěru žalovaného, že skutečným důvodem byla neznalost žalobce a tím i další důvod jeho nevěrohodnosti. Danou okolnost soud považuje jen za podpůrnou, rozhodnou okolností prokazující nevěrohodnost žalobce je prokázání padělání potvrzení policie.

37. Ohledně nezohlednění dokumentů ze sdíleného úložiště žalovaný uvedl, že tyto zdroje by mohl žalobce v budoucnu měnit a není tak jejich garance, současně dodal, že informace tam obsažené neprokazují problémy žalobce nad rámec zjištěného, že na uložení se nenachází žádný další potřebný doklad o pronásledování. Žaloba nijak nespecifikovala, který podklad měl žalovaný zohlednit, resp. co z něj mělo ve vztahu k žádosti o mezinárodní ochranu vyplývat. Takto obecně vymezený žalobní bod lze vypořádat pouze tomu odpovídajícím obecným závěrem, že žalovaný není povinen provést veškeré důkazy navržené žadatelem o mezinárodní ochranu, zejména pokud dojde k závěru, že navržené důkazy jsou irelevantní.
38. Žalobci v žalobě tvrdí, že byli pronásledováni také kvůli své křesťanské víře. V žalobě ani během azylového řízení však neuvedli žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že tvrzená újma pronásledování by mohla mít základ v křesťanské víře žalobců.
39. Jakkoli žalovaný v rozporu s výše uvedenými rozsudky městského soudu v Praze dovodil nevěrohodnost žalobce také na základě opakovaného překročení hranic, jeho závěr o nevěrohodnosti azylového příběhu ob stojí na příhodné úvaze o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce na základě padělání potvrzení policie, nesprávných údajů o událostech v Mingačeviru a neznalosti jména vedoucího pobočky strany. Nevěrohodnost azylového příběhu žalobce tak vylučuje udělení mezinárodní ochrany žalobcům, neboť bylo vyvráceno tvrzení žalobce o jeho pronásledování. Proto soud žalobu zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy úspěšnému účastníkovi - žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. 7. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.